

[Christophersen.]

importudgifter vil stige hurtigt. En anden konsekvens vil være, at omkostningsniveauet, når det stadig bevæger sig hurtigt opad, vil betyde, at vores eksport fortsat vil stige langsomt. Derfor vil underskuddet på betalingsbalancen vokse til et punkt, hvor der kan opstå tvivl om, hvorvidt det kan finansieres.

En tredje konsekvens er, at statsfinanserne bringes ud af balance ikke blot i år, men også i de kommende år, og dermed bringes andre politiske mål i fare. Jeg tænker her på udgiftspolitikken, jeg tænker på skattepolitikken.

Statsministeren sagde i går, at bortset fra de udgifter, der er en følge af de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, er det regeringens mål, at statens udgifter i de nærmestkommende år ikke skal vise anden stigning end den, der er en uundgåelig følge af udviklingen i lønninger og priser. Denne udtalelse fra statsministeren kan læses, som om regeringen vil fortsætte den stramme udgiftspolitik, som dens forgænger tog initiativ til. Men jeg er bange for, at det er en forkert opfattelse, for resultatet af de dele af regeringens politik, vi hidtil har set, vil blive nye udgiftsstigninger og behov for nye offentlige indtægter.

Regeringen ønsker at opgive betydelige dele af spareplanen, men det får jo virkning ikke bare i det kommende finansår, men også i de følgende finansår. En række af regeringens beskæftigelsesfremmende forslag er af en sådan art, at de også fører til betydelige offentlige udgifter i 1976-77, selv om forslagene måske kun skal fungere i kort tid. Det rækker altså flere år frem, det, man kommer med. Regeringen accepterer også fortsat en stigning i priser og lønninger, selv om vi ved, at netop inflationen fører til, at de offentlige udgifter stiger relativt hurtigt.

Af disse grunde vil regeringens udspil efter vores opfattelse betyde, at der også i de efterfølgende finansår vil komme betydelige udgiftsstigninger.

Jeg skal her til sidst sige, at hvis det går sådan, vil det efter vores opfattelse betyde, at det sidste års sparelinje vil være brudt. Det vil betyde, at den forudsætning, som vi mente måtte tilvejebringes, for at skatteletelsespolitikken kunne videreføres, er bri-

stet. Derfor ser vi med megen betænkelighed på denne del af regeringens politik.

Jeg vil godt sige, at regeringens foreløbige skitse — og sådan opfatter vi den, fordi der har været grænser for, hvor dybt man kunne gå ned i problemerne i løbet af den korte tid, man har haft til rådighed — må derfor underkastes forbedringer og bibringes et andet og større perspektiv end det, der ligger i den i øjeblikket, hvis venstre skal tage et medansvar. Det nytter ikke, at vi nu fører en politik, som på kort sigt styrker beskæftigelsen, hvis den i løbet af få måneder fører til valutariske vanskeligheder eller måske endda til valutarisk kaos. Jeg vil specielt advare statsministeren mod at tro, at valutastillingen ikke har noget med beskæftigelsesmulighederne at gøre. Der er en nær sammenhæng mellem disse to ting, og hvis man forsømmer den ene side af sagen, så bliver resultatet, at man heller ikke kan opfylde de ønsker, man har på den anden front.

Men venstre vil være parat til at deltage i realitetsforhandlinger om den økonomiske politik, som er nødvendig. Vi vedkender os det ansvar, vi har som et stort parti i folketinget. Vi vil deltage i realitetsforhandlinger om den økonomiske politik, såfremt regeringen er rede til fordomsfrit at drøfte, hvordan omkostningsniveauet kan stabiliseres.

Venstre vil være klar til at drøfte finanslovproblemerne, men vort klare udgangspunkt er de 5 partiers spareforligsramme på 6,7 mia kr. Det må være forudsætningen også for, at skattelettelserne virkelig kan fastholdes i de kommende år. Vi kan drøfte indholdet, men rammen er efter vores opfattelse en vigtig ting.

Venstre vil være parat til at drøfte beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, såfremt regeringen samtidig vil være parat til at lægge vægten over på en politik, som sikrer et lavere renteniveau, bedre realkreditordninger og en lempelig pengepolitik i det hele taget.

Venstre forudsætter — såfremt ikke andet siges her i dag — samtidig, at regeringen under behandlingen af de særlige forslag til nye lånesubsidier til nybyggeriet vil respektere boligforliget og ikke søge forslaget fremmet, medmindre der er enighed herom mellem boligforligets partier.